

נקמה אכזרית

המאמצים להלבין את חטאי פנחס לבון, על ידי קומץ חסידיו, מעוררים חמלה. שנים רבות לפני שחלם לבון היונה להפוך עורו לנצי שבשרי הבייטחון בישראל, ולפני שהוחל במסע

"רמוניזציה של אישיותו" (מוסף "הארץ" 31.8), מיצה אותה ברל כצ-נלסון, שמת ב-1944, בהגדרו את האיש הזה "מוח מזהיר בנפש עכו"רה". יואילו נא שוחרי הרעת לעלעל ביומנו של משה שרת ולדלות משם פנינים על האיש והשר לבון בתקופת כהונתו כשר ביטחון חתרני תחת ראש הממשלה שרת, ולהיווכח שחור על גבי לבן מה היה טיבו.

דוגמה (בעניין "עסק הביש" במצ"רים): "אמרתי, כי גם אם אקבל גרסת לבון לגבי העוברות, ראה אראה אותו אחראי לפרשת הזוועה, ממש כשם שאיבן קרמוזוב היי אחראי לרצח אביו לא במעשים שעשה, אלא ברעות שהי פיץ". עוד דוגמה: "הנקמה האכזרית שנוקמים בו עכשיו האנשים שבמחיצתו, קולרה תלוי בצווארו - הוא שהוציאם לתרבות רעה מזה, וקומם אותם נגד עצמו בהתנהגותו הנפסדת מזה. אף על פי כן, אני גורס דין ולא טרף, החלטה שקולה ואחראית על גורלו של אדם ולא שיקוצו על ידי הבאשה פרועה".

משה שרת לא שקד על "סילוף דמותו ההיסטורית" של לבון. הוא בסך הכל תיעד יום-יום את המתרחש סביבו ואת מחשבותיו בכישרון מסוים, והניח את התרשמויותיו ותובנותיו לשיפוט הדורות. מה חבל שלבון - "האינטל-קטואל המובהק" כפי שמגדירו יובל לבון במכתבו - לא כתב יומן.

יעקב שרת
תל אביב

7.9.07
As
7.9.07